

ROČENKA

ŠANCE OLOMOUC

2026

35 let

šance

Můj život s Dětskou klinikou a Šancí...

aneb tam, kde to všechno začalo

Letošní rok je pro Dětskou kliniku významný. Její budova slaví 50 let a za tu dobu prošla poprvé celkovou rekonstrukcí – nejen uvnitř, ale i zvenčí. Omládla a zkrásněla. A právě toto výročí je pro mě příležitostí zavzpomínat na místo, které v mém životě sehrálo velmi důležitou roli.

Když jsem v roce 1979 přišla za manželem do Olomouce, byla Dětská klinika jednou z prvních institucí, se kterou jsem se seznámila. Připadala mi veliká, moderní a krásně zasazená do zeleně parku. Bydleli jsme tehdy na ubytovně v areálu Fakultní nemocnice, a tak byl park kolem kliniky jedním z prvních míst, kde jsem trávila volný čas nebo čekala na manžela, až mu skončí pracovní doba.

Postupně jsem se seznamovala s personálem i s tím, jak klinika funguje. Všichni byli moc milí a pomáhali nám. Někdy jsem měla pocit, jako bych sem už tak trochu patřila. Byla jsem tehdy devatenáctiletá holka z malého města, která se najednou ocitla ve velkém světě.

Po roce se nám narodilo první dítě a já opět trávila spoustu času s kočárkem v okolí kliniky. Takto jsem prožívala naše první tři roky v Olomouci. Později jsme dostali byt na okraji města, ale na kliniku jsem dál pravidelně chodila, především o víkendech, kdy měl manžel službu. Nosila jsem mu večeře a s dětmi jsme při tom měly pěknou procházku. Často jsem byla zvána na společné oslavy kolektivu oddělení 21B nebo na rozloučení s dětmi po ukončení léčby. A tak jsem se pomalu a přirozeně seznamovala s dalšími lidmi – s dětskými pacienty a jejich rodinami.

Čas plynul a v roce 1991 vznikla organizace Haima. Jejím cílem bylo pomáhat dětem a jejich rodinám, ale také měnit nemocniční prostředí, které tehdy nebylo příliš vlídné. Začaly se pořádat rekondiční pobyty, na kterých děti poznávaly zdravotnický personál i z úplně jiné stránky – přátelské a zábavné.

Já jsem jako dobrovolnice pomáhala zajišťovat nejrůznější potřeby, nakupovala potřebné věci a činnost organizace zpočátku pozorovala spíše zvenčí. Po deseti letech jsem však byla zvolena ředitelkou sdružení a začala pro mě úplně nová životní etapa.

Všechno jsem se učila za pochodu – jak budovat organizaci, vytvářet členskou základnu, vést valné hromady, vystupovat na veřejnosti nebo zvládnout základy účetnictví. Svůj čas jsem dělila mezi práci ve škole a Šanci. Bylo to velmi náročných osm let, naplněných prací, ale zároveň pocitem, že to, co dělám, má skutečný smysl.

Pak přišlo důležité rozhodnutí. Opustit práci ve škole a naplno se věnovat Šanci. Od té chvíle uplynulo už čtvrtstoletí. Vlastně jsem se tím symbolicky vrátila tam, kde můj olomoucký příběh kdysi začal – do budovy Dětské kliniky. Právě zde má dnes Šance své sídlo i Dětskou galerii a já jsem se po všech těch letech stala skutečnou součástí tohoto místa. Když se dnes ohlížím zpátky, vidím, jak moc se můj život s Dětskou klinikou a s lidmi kolem ní propojil. Od mladé devatenáctileté holky, která čekávala v parku na svého manžela, až po dnešní Šanci, která zde našla svůj domov. A tak si letos můžeme společně připomenout dvě krásná jubilea – 50 let budovy Dětské kliniky a 25 let mého života naplno spojeného se Šancí.

Herta Mihálová

Co jsme letos pořádali

LEDEN	32. zimní rekondiční pobyt v Hynčicích pod Sušinou
ÚNOR	Den dětské onkologie a prodej zlatých stužek – setkání dětí a rodin na ledě HC Olomouc
	Divadelní představení FICHTL v Centralu
	„Daruj červenou" - Odběr krve se Šancí ve spolupráci s Transfuzním oddělením FNOL
DUBEN	Víkendové setkání rodin pozůstalých s oddělením 21B v Ostružné
ČERVEN	Víkendový relaxační pobyt pro rodiny vyléčených pacientů na Hrubé Vodě
ČERVENEC	34. letní ozdravný pobyt „Colours of Retaso" na Horní Bečvě
ZÁŘÍ	Nábory do registru dárců kostní dřeně (Lidový rok – Velká Bystřice, Slovanské gymnázium Olomouc, Střední zdravotnická škola v Olomouci a Prostějově)
	Vzpomínkový výšlap na Králický Sněžník
	Vzpomínkový výšlap na Praděd
ŘÍJEN	Charitativní sbírka v rámci oslavy narozenin salonu Artemis ve Zlíně
LISTOPAD	„Věncování" – 28. ročník tradiční výroby a prodeje adventních věnců „Vánoční hvězda" – 29. ročník prodejní akce na území střední Moravy „Tohle může být tvůj životní match" – nábor s florbalisty FBS Olomouc
PROSINEC	Slavnostní koncert a vánoční besídka v Dubu nad Moravou Ježíškova nadílka pro Dětskou kliniku – nákup dárků pro pacienty a oddělení

Ostatní akce pro Šanci

LEDEN	Benefiční koncert ve Francově Lhotě
ÚNOR	EXPO Olomouc – Festival sběratelských karet – I. ročník
DUBEN	Tvořivá Olomouc – prodejní výstava pro Šanci
	Divadelní představení „Přání" – charitativní večer firmy Bartoň a partner
KVĚTEN	Benefiční galavečer v Dubu nad Moravou
	Basketbalový půlmaraton v Čajkaréně v Olomouci
ČERVEN	Jógový maraton pro Niki
	„Na kole dětem" – charitativní jízda Josefa Zimovčáka
ČERVENEC	Cirkus Paciento – týdenní workshop se Zdravotním klaunem
ZÁŘÍ	FTK ZÁŘÍ – zápis do registru dárců kostní dřeně na Fakultě tělesné kultury UP
	Oslava 35. narozenin J.M.I.T. v Hlubočkách – charitativní tombola
ŘÍJEN	Den dárců – nábor do registru dárců kostní dřeně ve spolupráci s Coffee Library a Univerzitou Palackého
	„Tvořivá Olomouc" – prodejní výstava
	DOBRONOC – benefiční společenský večer
LISTOPAD	Benefiční hokejový zápas Lobodice vs. HC Tovačov
	Jógový maraton pro Zorinku
PROSINEC	Tradiční vánoční aukce studentů Gymnázia Olomouc – Hejčín
	EXPO Olomouc – Festival sběratelských karet – II. ročník
	Benefiční měsíc v Omega centru sportu a zdraví, Olomouc
	Charitativní jarmark Lenky Prokopové a jejích kolegyň na Teoretických ústavech LF UP v Olomouci
	Vánoční spanilá jízda hasičů (Lobodice, Oplocany, Polkovice, Popůvky a Uhřičice)

Co se nám letos podařilo?

- uspořádat a spolufinancovat letní a zimní rekondiční pobyt pro léčené děti a jejich sourozence v hodnotě **797 141 Kč**
- provozovat Dětskou galerii, zajistit volnočasové aktivity všem hospitalizovaným dětem DK v hodnotě **715 012 Kč**
- humanizovat 4 ambulance a 2 sesterny hodnotě **487 579 Kč**
- finančně a materiálně podpořit 18 rodin s onkologicky nemocným dítětem v hodnotě **418 975 Kč**
- uspořádat víkendové pobyty pro rodiny pacientů, pozůstalých rodin a jednodenní vzpomínkový výšlap v hodnotě **321 740Kč**
- zakoupit přístroje a vybavení pro kliniku (15 kusů kalibrovaných teploměrů, 2 výdejníky na vodu) v hodnotě **275 388 Kč**
- humanizovat ambulanci EEG a ordinaci psychologie v hodnotě **260 00 Kč**
- finančně podpořit 15 rodin s chronicky nemocným dítětem v hodnotě **166 187 Kč**
- zakoupit přístrojové vybavení (infuzní pumpu, 5 kalibrovaných teploměrů) pro oddělení 21B v hodnotě **133 092 Kč**
- zakoupit dárky dětem při ukončení léčby, k narozeninám, svátkům a Vánocům v hodnotě **97 347 Kč**
- opravit stávající výmalby a doplnění potřeb (hodiny, kuchyňské skříňky, ochranné prvky) oddělení 21B v hodnotě **69 000 Kč**
- finančně podpořit rekreaci 3 rodiny s dítětem po onkologické léčbě v hodnotě **24 980 Kč**
- finančně podpořit rekreaci 2 rodin s dítětem s cystickou fibrózou v hodnotě **20 000 Kč**
- získat v letošním roce nové členy do registru dárců kostní dřeně
- pokračovat v tradici „Věncování" s hemato-onkologickým oddělením
- udržet tradici původní prodejní akce „Vánoční hvězda" na území celé Moravy
- v pořádku vyúčtovat 3 sbírky vánoční hvězdy Krajskému úřadu v Olomouci
- provést audit účetnictví
- aktivně spolupracovat s novorozeneckým oddělením, PICC týmem a dětským týmem mobilního hospice „Nejste sami"

Celkem 3 367 466 Kč do konce září 2026.

Tvoření s Editkou

Koho by dnes napadlo, že barevné žinylkové drátky, ze kterých tvoří rády děti všech věkových kategorií, vznikly na počátku 20. století v americkém městě Rochester ve státě New York... Jsou tedy více než 120 let staré! Původně však nebyly barevné, měly bílou nebo smetanovou barvu, byly vyrobené ze savé bavlny a jejich účel byl zcela praktický – čistily se s nimi dýmky.

V průběhu let si lidé všimli, že drátky jsou dobře ohebné, drží hezky tvar a jsou levné a bezpečné. Začaly se využívat pro tvoření ve školách a školkách k výrobě různých dekorací. Výrobci se rychle chopili nového trendu – bavlnu vyměnili za levnější syntetická vlákna, která začali barvit do mnoha barevných odstínů, upravili tloušťku a délku drátků. A tak vznikl nový fenomén.

I když tvoření z barevných drátků má docela dlouhou tradici, do palety našich kreativních aktivit se dostalo až letos. A to díky Editce, naší pacientce, která se začala léčit loni těsně před Vánocemi. Tvořivá duše, pro kterou byly naše společné chvíle naplněným časem a změnou v jednotvárných dnech během dlouhé hospitalizace. Jak sama vzpomíná na první chvíle své hospitalizace: „Čas se strašně vlekl od Vánoc až do Nového roku. Pak to přišlo! Návštěva! U nás na pokoji! Korálková víla! Byla jsem nadšená! Konečně nějaká zábava!!"

Jednoho dne Editka přišla s nápadem, že zkusíme něco vytvořit z barevných drátků. Barevný drátek jsem neměla ani jeden, naštěstí dodací lhůty e-shopů nejsou dlouhé, takže za tři dny dorazila plná krabice tvořivého materiálu a mohly jsme se pustit do díla. Postupně vzniklo několik druhů květin a různá zvířátka – šneci, motýli, želvy, pavouci... Nová technika zaujala i ostatní pacienty a brzy se k nám přidali. Barevný svět je vtáhnul natolik, že někteří si brali zásobu barevných drátků s sebou i domů, aby v „drátkování" mohli pokračovat i v přestávkách mezi jednotlivými pobyty na klinice.

Editko, díky za tvůj skvělý nápad!!

Míša Korálková

Honzův velký plán na útěk

aneb cesta zpátky do milovaných Beskyd

Čtrnáctiletý Honza se nesmazatelně zapsal do historie našeho oddělení 21B, a to především díky svému smyslu pro humor a jednomu opravdu propracovanému plánu. Plánu na útěk! Od samého začátku totiž tajně kul pikle, jak se dostat z nemocnice „na svobodu". Dokonce si nakreslil vlastní, do detailu promyšlený plán útěku, který se mezi sestřičkami stal doslova legendou.

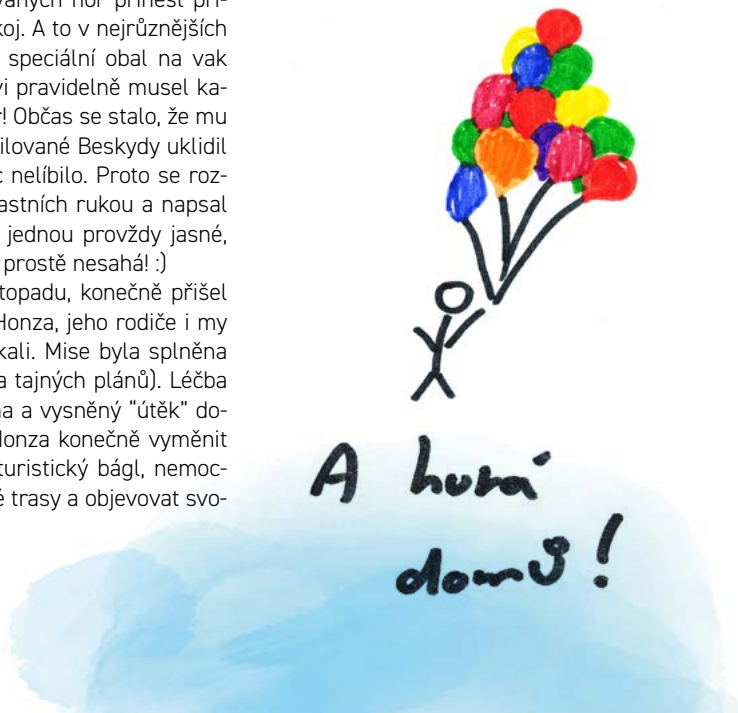
První pokus sice nevyšel, ale kdo Honzu zná, dobře ví, že se jen tak nevzdává. A tak začal intenzivně připravovat plán na útěk číslo 2. Jenže ten jsme mu tak trochu propálili a vůbec jsme netušili, jakou lavinu laskavosti tím spustíme. Honzovi začaly chodit pohlednice, knížky a milé pozdravy od lidí, kteří ho nikdy osobně nepotkali, ale jeho příběh je chytl za srdce. A přišlo i jedno vtipné překvapení. Krabice plná balónků s osobním vzkazem od fanynek z Brna. Kdo totiž viděl Honzův originální plánek útěku, dobře ví, že jeho úniková strategie nebyla jen tak ledajaká. Honza se na plánku vznáší nad klinikou, unášen stovkou balónků.

My jsme mu během léčby jeho plány trochu komplikovali. Měli jsme totiž taky jednu důležitou misi – dostat Honzu zpátky do formy, aby mohl z nemocnice co nejdřív odejít domů. A kam by Honza nejraději zamířil? No přece do jeho milovaných Beskyd! Hory jsou jeho velkou láskou. Jenže kvůli léčbě musel na dobrodružství venku ještě nějakou dobu počkat. A protože naše sestřičky dobře věděly, jak moc mu Beskydy chybí, rozhodly se mu kousek jeho milovaných hor přinést přímo na nemocniční pokoj. A to v nejrůznějších podobách. Třeba jako speciální obal na vak s lékem, který Honzovi pravidelně musel kapat do žil. Jenže pozor! Občas se stalo, že mu někdo omylem jeho milované Beskydy uklidil a to se Honzovi vůbec nelíbilo. Proto se rozhodl vzít situaci do vlastních rukou a napsal všem vzkaz, aby bylo jednou provždy jasné, že na jeho Beskydy se prostě nesahá! :)

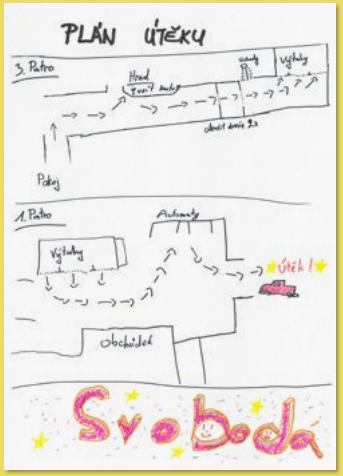
A pak, začátkem listopadu, konečně přišel den D. Den, na který Honza, jeho rodiče i my všichni tak dlouho čekali. Mise byla splněna (i bez únikových tras a tajných plánů). Léčba byla úspěšně ukončena a vysněný "útěk" dovršen! Teď už může Honza konečně vyměnit vak s chemoškou za turistický bágl, nemocniční chodby za horské trasy a objevovat svoje milované Beskydy!

Honzi, přejeme ti šťastný návrat do „normálna" a těšíme se na tebe i brášku na našem letním rekondičním pobytu... kde jinde než v Beskydech.

Herta Mrkva

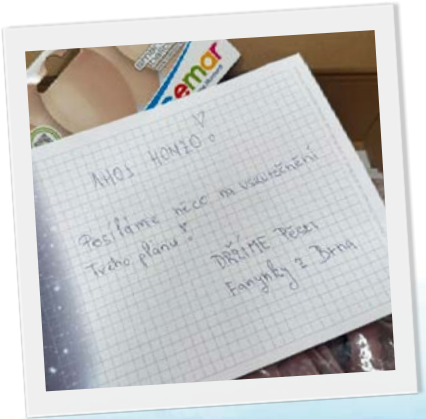

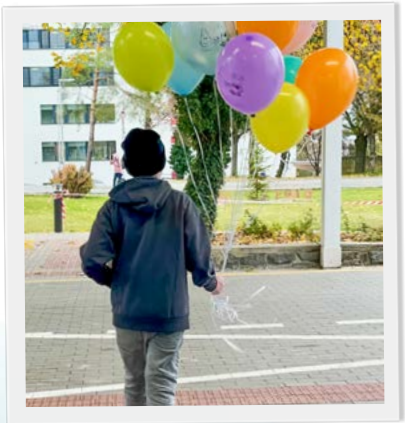

PLÁN ÚTĚKU II
ODDĚLENÍ 21B
VÝTAH
50 kroků
12 kroků
III. HALA
VÝTAH
A hurá domů!
OBCHŮDEK
šance

PLÁN ÚTĚKU
3. Patro
Výtahy
Pokoj
1. Patro
Automaty
Výtahy
Útěk!
obchůdek
Svoboda

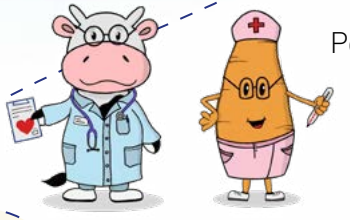

emar
AHOJ HONZO,
Posíláme něco na vylepšení
Tvého plánu:
DRŽÍME PĚSTI
Fanynky z Brna

35 let šance

1991 – 2026

Naše projekty

Podpora rodin v léčbě

Podpořili jsme **213 rodin** s hemato-onkologicky nemocným dítětem částkou **3.680.000 Kč** a **112 rodin** s chronicky nemocným dítětem částkou **2.080.000 Kč**

Kolik nás je?

122 dětí
148 dospělých

Rekondiční pobyty

Od roku 1993 pořádáme letní a zimní rekondiční pobyty pro vyléčené děti a jejich sourozence.

65 týdenních pobytů • 37 víkendových pobytů • 28 zahraničních pobytů
každý rok přispějeme na tyto pobyty **cca 1.000.000 Kč**

Humanizace nemocničního prostředí

Proměňujeme nemocnici v místo, kde se děti cítí bezpečně a příjemně.

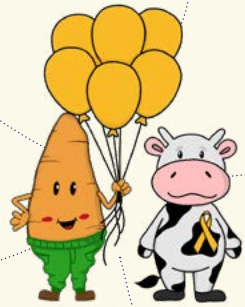
Celkové výdaje na humanizaci od roku 2010 byly **26.753.515 Kč**

Vánoční hvězda

Náš největší charitativní projekt
(prodej vánočních květin po celé Moravě).

Dětská galerie

Charitativní obchůdek a dílnička na
Dětské klinice FN Olomouc.

Věncování

Výroba a prodej adventních
věnců pro oddělení 21B.

Den dětské onkologie

15. února symbolicky připínáme
zlatou stužku a myslíme na všechny
onkologicky nemocné děti a jejich rodiny.

Nábory do registru dárců kostní dřeně

Spolupracujeme s Českým národním registrem dárců kostní dřeně. Šíříme osvětu mezi mladými lidmi a hledáme nové dárce.

Co veselého si pamatuju z doby léčby?

Nejradši vzpomínám na to, jak mě polívali vodou a taky jsem házel Nutridrinky z pokoje č. 7 na chodbu. Po první chemoterapii mi moc nechutnalo jídlo a sestřičky mi začaly dávat Nutridrinky, co chutnaly jako nějaká divná hmota.

Honza

Celý měsíc jsem byl v izolaci na nemocničním pokoji a kvůli aftům v puse jsem nemohl skoro nic jíst. Bylo to hrozné. A pak jednoho dne jsem si sepsal seznam jídel, které si dám, až mi bude dobře a budu konečně doma. Pověsil jsem si ten seznam na pokoj a každý den jsem se na něho díval. Hádejte, co bylo na prvním místě?

Adámek

Vzpomenu si na sestřičku Ivetku, která nosila Johy obrázky k vymalování – kdykoli si dcera vzpomněla. Paní učitelku Leonku, která sháněla puzzle ze všech pater kliniky, myslím si, že možná i z domu, protože čtyřletá Johana ráda skládala puzzle a množství krabic puzzle na našem druhém patře nestačilo.

Několikrát jsme byly v izolaci, nemohla jsem vycházet ani do kuchyňky v patře připravit si třeba i ranní kávu, nebo něco dobrého pro dcerku.

Když měla službu Pavla, ráno po šesté jsem zaslechla její chůzi v gumových sandálkách. Potichu se otevřely dveře a do předsíně našeho „ apartmánu" byla na poličku postavena káva. Hrneček položila na poličku a jak tiše vešla, tak odešla.

Často jako strachující mamka jsem měla obavy, strachy a kolikrát mě sestřičky – někdy i doktor v tomto stavu zastihli.

Vzpomenu Hanku – Švestku na její objetí a slova – jsi silná žena. Profesora Vlada Mihála a jeho slova – mamko netřeba slz...

Další vzpomínka je na různé mlsoty, které nemocniční kuchyně nepřipraví. Pizza z restaurace třeba jen jednou za měsíc pro nás maminky.

Vzpomenu na doktora Zbyňka, který přišel s obrovskou taškou a Johana měla v tašce něco najít. Našla její oblíbený popcorn.

Každý První máj mi vyvstane vzpomínka na Pavlu a její počin s rozkvetlou větvičkou. Vešla do pokoje s malinkatou kvetoucí větví a mi došlo, že je vlastně První máj, a tak jsme se pod tou větvičku objaly, a nejen já jsem měla slzy v očích.

Miška tvořilka za námi přišla vždy s krásným nápadem.

Nezlobím se na Simču, která mě pojmenovala velká Jóža :-). Když ji vidím, vždy si vzpomenu a někdy se i podepisujeme: velká a malá Jóža.

Tehdy tak malé „činy" sestřiček a lékařů byly pro mě /nás / to největší, co se mohlo dít. Na to nelze zapomenout. Mělo to vše větší smysl než výhra v loterii.

S láskou a vzpomínkou Petra

Moje nejoblíbenější vzpomínka z hospitalizace? Bylo mi tehdy psychicky strašně těžko, ale sestřičky Pavlínka a Švesťa mě nenechaly propadnout smutku. Udělaly mi přímo na pokoji improvizované divadlo. Jedna byla babička a druhá pejsek. Takhle moc jsem se už dlouho nenasmála! A jako bonus mi dovolily objednat si Mekáč, abych se pořádně najedla. Tenhle moment mi tehdy neuvěřitelně zvedl náladu a doteď na něj s láskou vzpomínám.

Terka

Konec srandy. Teď už jsem vedoucí.

Od mala si pomatuju tábory Šance jako něco, na co jsem se těšila celý rok, takové až magické místo, kde šlo na chvíli „vypnout". Vždycky jsem odpočítávala dny už měsíc předem a čím víc se to blížilo, tím jsem byla natěšenější!

K vedoucím jsem vždycky tak napůl vzhlížela a říkala si, jaké to asi je, jak jsou „hustí" a umí blbnout na programech. Vždycky to byla strašná zábava!

A pak přišel ten rok, kdy už to mělo být „moje poprvé" vedoucím. Moc jsem si tento rok jako vedoucí užila. Bylo zajímavé vidět to z té druhé strany. Pomáhat na programech, chodit na schůze a pak ještě v 10 večer spěchat na chatku ptát se dětí, proč ještě nespí.

Moc jsem si za ten týden oblíbila být vedoucím. Vlastně i celkově tábory od samého začátku, což už bude tak 14 let. Je to opravdu skvělá parta a tábory jsou moje srdcovka a vždy budou!

Takže už opět pomalu odpočítávám dny a začínám se těšit na další tábor!

Emma Medková

Fichtl přijel do Olomouce

Mít bráchu je super. A mít bráchu, co chce pomáhat a jmenuje se Milan Kuchynka a dělá u filmu, je ještě víc super. Já jednoho takového mám. Když jsem mu jednou v zimě zavolala, že příští rok potřebuju na Den dětské onkologie divadelní představení pro Šanci, věděla jsem, že to klapne. Klaplo. A jak.

Nadupaný stroj značky Fichtl přijel do Olomouce. A byla to jízda. Pavel Liška a Michal Isteník pro nás spolu s kolegy herci a hudebníky odehráli nezapomenutelné představení. Smích a pozitivní energie, která se prolínala celým večerem, vyvrcholila na konci představení. Zaměstnanci Divadla Bolka Polívky nakoupili obrovské množství nádherných plyšáků a na konci představení nám pan Karel Simajchl, jeden z členů hudebního doprovodu, předal obrovskou krabici naplněnou těmito plyšovými zvířátky, kterými jsme již mnohokrát od té doby udělali radost dětem na Dětské klinice. Na úplný závěr večera se přítomným ženám v publiku rozzářily oči, když od mužského hereckého souboru každá dostala růži. Byl to krásný večer plný úsměvů i dojetí.

Děkujeme Milane, Karle, Pavle a Michale.

Anna Baštan

Malý a Velký Jája *z pohledu mámy*

Dva Davidové, které od sebe dělí pět let, několik centimetrů, oblíbený fotbalový klub a dva docela odlišné světy. Přesto si rozumí víc než my dospělí.

Potkali se před šesti lety na letním rekondičním pobytu Šance a od té doby jsou nerozlučná dvojka. Všichni, kdo je znají, vědí, že tohle jsou prostě ti dva „Jájové" ze Šance.

Malý Jája je desetiletý školák, fotbalista, neposedný živel, kterého je všude plno, nezavře pusu ani na chvíli a žije všechny ty obyčejné starosti zdravého kluka. Velkému Jájovi je patnáct a jeho život je mnohem složitější. Potýká se s vážnou vrozenou nemocí, kvůli které čelí řadě zdravotních komplikací. Obtíže se zrakem ho omezují v pohybu a kvůli potížím s řečí pro něj není vždy snadné se dorozumět s okolím.

Ale když se tihle dva borci potkají, všechny bariéry jdou stranou. Malý Jája nepřemýšlí nad tím, co je na jeho kamarádovi „jiné". Když je potřeba, vezme ho za ruku, pomůže mu s oblékáním, čištěním zubů nebo mu prostě jen dělá společnost. Třeba během jejich nekonečných jízd ve výtahu nebo za volantem zaparkovaného auta při imaginárních výletech po světě. Dělá všechno s takovou samozřejmostí, až mě to jako mámu často dojímá.

Ani komunikace jim nedělá žádný problém. Okamžitě najedou na svoji řeč. Často jim stačí jen pár slov, gest nebo posunků. Když se Malý Jája vrátí domů po společně stráveném týdnu na táboře, ještě nějakou dobu mu trvá, než zase přepne do klasické mluvy. Některá slova si dokonce osvojil a zařadil do vlastního slovníku. A jelikož Velký Jája občas tráví čas i u nás doma, stává se, že jeho řečí mluví celá naše rodina.

Vždycky se na něho všichni moc těšíme. Za ty roky nám přirostl k srdci. Je to navíc pěkný vtipálek, rád si dělá srandu a ostatní popichuje – to máme společné. Vzpomínám si, jak se kdysi u společné večeře strhla vtipná diskuze, když se 5 borců u stolu štengrovalo, jestli je lepší Sparta, Baník, nebo Sigma. Každý hájil svůj klub, zpíval jeho hymnu a skandoval pokřiky. Zkrátka debata na úrovni, ale ten večer jsme se všichni neskutečně nasmáli.

Často přemýšlím nad tím, co přijde, až budou oba kluci dospělí. Uvědomuju si, že jejich cesty budou jiné, a je mi z toho vždycky trochu smutno. Dnes jsou to ještě dva malí kluci, ale čas pro každého z nich poběží jinak. Malý Jája bude dospívat, měnit se, prožívat pubertu, první lásky a všechny tyhle „velké" věci, zatímco Velký Jája bude nejspíš stále tím klukem, který potřebuje vzít za ruku.

Moc bych si přála, aby jim tohle přátelství vydrželo napořád. Aby Malý Jája nikdy nepřestal vidět v tom Velkém svého nerozlučného parťáka z tábora. Kamaráda, kvůli kterému stojí za to fandit v kotli Baníku, i když zrovna hraje proti jeho milované Sigmě :)

Jsem za to jejich přátelství nesmírně vděčná. Velký Jája toho našeho naučil něco, co bych mu já sama nikdy nedokázala předat tak dobře. Naučil ho, že pomáhat druhým je naprosto přirozenou součástí života...

Herta Šůstková

Malý a Velký Jája *z pohledu psycholožky*

O očích, které nevidí překážky: Příběh dvou Davidů

Ve své psychologické praxi i v životě se často setkávám s tím, jak komplikovaně si my dospělí hledáme cesty k vzájemnému porozumění, bourání bariér, jak lehce dáme na první dojem. Někdy se stačí jen zastavit a pozorovat dětský svět, abychom pochopili, že ty nejkrásnější věci vznikají přirozeně bez kurzů, školení a bez učebnic. Přesně takový je příběh dvou šancáckých borců, kterým nikdo neřekne jinak než Malý a Velký Jája.

Desetiletý David alias „Malý Jája„ je zdravý, velmi aktivní, bystrý kluk z Olomouce. Život patnáctiletého Davida alias „Velkého Jáji" ve všech oblastech bytí i zdraví ovlivňuje velmi vzácné geneticky podmíněné onemocnění.

Z počátečního roztomilého klučičího oťukávání se postupně stalo opravdové ryzí přátelství. Je jasné, že tito dva kluci by se asi nikdy nepotkali nebýt tábora. Tábora, kde se mají možnost potkat děti s nějakým zdravotním handicapem, děti po onkologické léčbě, sourozenci těchto dětí a děti, které jsou zdravé. Tato setkávání a společně strávený čas jim všem dává do života velkou devizu. Zdravé děti získávají zkušenosti a dovednosti, ke kterým by se v běžné vrstevnické skupině dostávaly jen velmi těžko. Děti se učí vnímat potřeby druhých, číst jemné signály a reagovat na ně. Přirozeně a velmi nenásilně se u nich vyvíjí tzv. prosociální chování. Konfrontace s překážkami, které musí jejich kamarádi zdolávat, mohou pomáhat zdravým dětem lépe zvládat vlastní frustrace a malicherné nezdary, získávají tak nadhled a větší psychickou odolnost. Učí se hledat nové způsoby porozumění, což výrazně rozvíjí jejich sociální inteligenci. Na druhé straně děti s handicapem zažijí pocit přijetí pro to, jaké jsou, a nejsou hodnoceny na základě své diagnózy.

Na vztahu Malého a Velké Jáji je od počátku fascinující absolutní absence předsudků. Malý Jája se nad handicapem svého staršího parťáka nikdy nepozastavuje a neřeší ho. Malý Jája nevidí diagnózu, nepociťuje lítost, Velkého Jáju bere takového jaký je. Jejich vzájemné povídání si, srandičkování, hra a spolupráce jsou tak přirozené. My všichni kolem máme možnost sledovat tu nejčistší formu empatie, lásky, přátelství a solidarity.

Velký Jája má vedle velmi závažných zdravotních komplikací také potíže v komunikaci – jeho komunikační svět tvoří omezená slovní zásoba či nápadně atypicky tvořené věty. Ale ani to není ve světě našich borců žádná potíž. Malý Jája se na tuto řeč dokáže bez výhrad naladit a naprosto přirozeně s Velkým Jájou komunikuje. Často i nám ostatním pomáhá překládat a rozumět, co nám Velký Jája chce říct.

Jejich společné přátelství vnáší do dětství obou kluků neuvěřitelné kouzlo. Malý Jája dává Velkému pocit tolik potřebného bezpodmínečného přijetí. Velký Jája je naopak motivován zkoušet nové často bláznivé věci, překonávat své hranice a zapojovat se do aktivit, do kterých by se sám nebo s dospělými nepustil. Když se ocitnete v jejich blízkosti a společné interakci, víte, že tady je svět opravdu ještě v pořádku.

Jejich přátelství se možná v průběhu let promění. Role parťáka na hraní se časem posune do role ochránce, celoživotního průvodce. Ale ten hluboký emocionální otisk, společný smích a vědomí, že k porozumění někdy nejsou potřeba celá slova, v nich zůstane už napořád.

Michaela Hradilová

hokej.cz
KB
Tipsport
DEGAST
PORT

Naše onko rodina opět spolu

Když přišlo pozvání od Nadace Šance na víkendový pobyt, byli jsme plní očekávání a těšení, ale zároveň i trošky úzkosti…

Uvidíme zase naši onko rodinu. Po dlouhé době budeme opět spolu.

Resort Hrubá Voda se na jeden víkend stal místem plným odvážných a laskavých lidí, kteří se s pokorou a velkým srdcem sešli díky Nadaci Šance. Ta pro nás připravila nádherné a srdečné přivítání, které snad nikoho nenechalo bez slz štěstí, objetí a pocitu obrovské vděčnosti. Celý víkend byl plný emocí, dojmů, přátelství a taky pestrého programu pro celou rodinu.

V pátek večer nás čekal kvíz se zapeklitými otázkami nejen z oddělení 21B. Sobotu jsme zahájili ranní jógou, po obědě jsme si zajezdili na koních i na bobové dráze a prozkoumávali okolí nebo tvořili v dílničkách. Večer nás čekal bazén a relax ve wellnesku, kde byly pro rodiče přichystány i saunové rituály. V neděli jsme se zasmáli u Prapohádky našich milovaných klaunů.

Děti si pobyt užívaly každou chvíli. Jejich úsměvy a radost nám dospělým znovu připomněly, že právě jejich štěstí je pro nás tou největší odměnou.

Mě osobně velmi dojal okamžik při přivítání, kdy jsem viděla před námi celý tým Nadace Šance a kolem sebe nás všechny – děti po léčbě, jejich sourozence a rodiče. V tu chvíli mě napadlo: *Podívejte, kolika lidem už pomohli. Proč zrovna nám, když jsme pro ně původně byli úplně cizí?* A odpověď byla vlastně přímo před námi. Protože jsou to neskuteční lidé s obrovským srdcem. Lidé, kteří dávají šanci na život, šanci na radost a šanci na nová přátelství.

Tento pobyt pro nás nebyl jen krásným víkendem. Byl připomenutím všeho, čím jsme společně prošli, i uvědoměním, jak vzácné lidi jsme díky této cestě potkali. A že nikdy nezapomeneme.

Děkujeme, Šance.
S obrovskou vděčností

Monika Malovaná
a celá naše onko rodinka z 21B

Zdraví vás Žofina :)

Zdravotní klaun má narozeniny! Dvacáté páté narozeniny. To už něco znamená. Ale který z nich? Květoslav Hrdlička? Štefan Husina? Jiřinka Zvadlá? Herbert Káně? Sestra Jaruška? Doktorka Žofie Užvaněná? Sabina Drozdová? Nebo sestra Libuška? Slaví úplně všichni! Protože dvacáté páté narozeniny letos slaví celá organizace Zdravotní klaun.

V roce 2001 vznikla a od té doby roste, kvete, raduje se a navazuje přátelství. Třeba i taková, která přetrvají dlouhá léta. Jako to krásné přátelství s organizací Šance. A po těch letech? To už je prostě láska.

Co ty na to Jaruško? Šmankote, to ani není možné. Dvacet pět let, to se nemůže nechat bez povšimnutí. Takže plán je jasný, musíme to oslavit! Není lehké nás všechny dát do kupy, ale dejme tomu Šanci.

Vidím to tak, že Herbert bude vítat u dveří polibkem na ruku a na krku bude mít vánoční věnec z věncování, Hrdlička se někam ztratí a my jen uslyšíme vzdálené vrkání. Já a ty budeme halekat hanácké lidovky se sklenkou v ruce, Štefan bude procítěně recitovat vlastní poezii a Jiřina se Sabinou u toho budou smyslně tančit na stole. Libuška bude nadšeně rozhazovat korálky místo konfet. Míša a Herta budou v kostýmu krávy a mrkve vdechovat helium a smát se tomu, jak legračně mluví i vypadají. Korálková Míša si vyrobí z tavicí pistole korunku a prohlásí se za královnu.

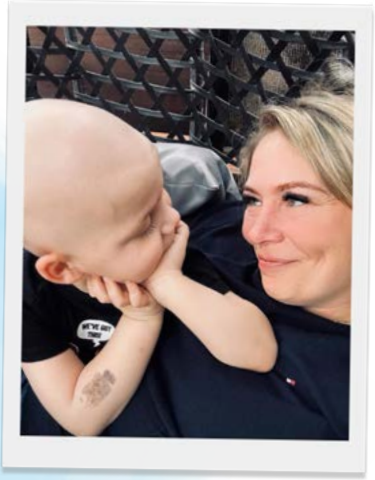
Tak a teď jen ten termín. Takže já můžu... zítra!

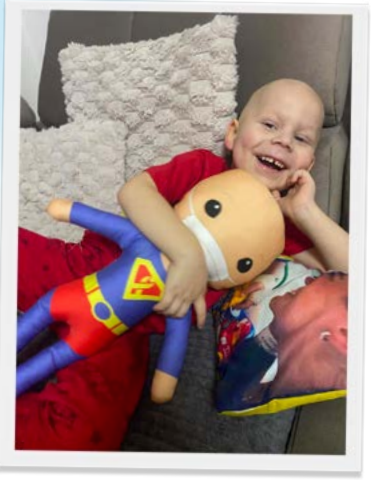
Děkujeme, že s námi slavíte, máme vás rádi
Ž,J,K,S,J,H,Š,L= ZK

ZDRAVOTNÍ KLAUN
Kde je smích, je i naděje

Spiderman vs. Venon: příběh Matyáška

Ahoj,

Jmenuji se Matyášek Dostál a v březnu 2026 mi byly 4 roky. Před rokem, když jsem oslavil 3. narozeniny mě začala pobolívat nožička, ale všichni jsme to přisuzovali růstu, jak to je obvyklé u spousty dětí. Byl jsem hodně aktivní a téměř se neuměl zastavit, a tedy večerní únava nebyla také nic zvláštního.

V červnu 2025 mě už maminka jedno ráno vzala k paní doktorce, aby se na nožičku podívala. Nic nenasvědčovalo ničemu vážnému, ale i přesto nás raději odeslala na odběr krve, který jsem zvládl a od paní doktorky jsem jel rovnou do školky.

6. 6. 2025 naléhavě volala paní doktorka, která už měla ordinaci zavřenou, že musíme ihned přijet a jen opakovala „on na to vůbec nevypadá". Máma rychle letěla z práce a táta mě rychle vyzvedl ve školce a setkali jsme se všichni u paní doktorky.

Ani nevíme, jestli už tady padlo slovo leukémie, ale dostali jsme papíry a museli jsme i bez sbalení věcí hned do nemocnice, kde nás přijali a už pohled na dveře oddělení Hematoonkologie JIP dětské kliniky nebyl vůbec příjemný a věděli jsme, že to asi nebude jen nějaká viróza....

Ihned jsem dostal krevní transfuzi a dostal krásný pokojíček. Jelikož byl pátek odpoledne, nevěděli jsme téměř nic. V neděli nás poprvé navštívil pan doktor Novák, který je na tomto oddělení vedoucí lékař, a ten poprvé vyslovil slovo leukémie. Maminka se jen zeptala, jestli to nemůže být omyl nebo něco jiného, ale odpověď byla „u vás jsem si téměř jist, ale přesnou diagnózu budeme mít v pondělí po odběru kostní dřeni".

9. 6. 2025 mi byla potvrzena ALL akutní lymfoblastická leukémie střední rameno, jinak řečeno rakovina krve.

Od 10. 6. 2025 začala intenzivní léčba, kdy jsme byli přes 33 dní v nemocnici a zjistilo se, že léčba moc nezabírá a spadli jsme do nejtěžšího ramene a s tím jsme šli už celou dobu léčby. Krevní transfuze, destičky, chemoterapie a spousty léků, občasné komplikace, časté hospitalizace, napojení na kapačky i doma s batůžkem.

Změnilo se nám úplně všechno, téměř žádný kontakt s kamarády, žádné hřiště, žádné oslavy, žádné dovolené, žádné výlety, dvakrát mi vypadaly vlasy a jednou se mi změnila barva vlasů.

Zůstala mi na dlouhou dobu jen nemocnice a naše nová rodina v podobě sestřiček, které byly moje nejlepší kamarádky a taky tajné lásky, moje hračky a tablet, vyrábění s Míšou, rána s paní učitelkou, která se mnou hrála hry a doktoři, které jsem hned pojmenoval Šéf (Zbyněk Novák), Spiderman Pavel, Batman Radek, Barunka a pan doktor Birke (máma mi zakázala říct jakou srandu jsme spolu měli

a jakou přezdívku měl, která vznikla při kortikoidech a asi velkém hladu). Také jsem poznal nové kamarády, kteří bojovali stejně jako já a byli jsme na jedné lodi.

Musel jsem si zvyknout na to, že bez roušky a desinfekce nevyjdu ani před dům, že nemůžu jíst vše, co mi chutnalo, jahody, hrozny, mekáč a nic co by rostlo ze země a nedalo se oloupat nebo co nebylo uvařeno přímo doma.

Tatínek musel skončit v práci, jelikož se to už nedalo zvládat. Tátovi tedy začal maraton doma a v nemocnici a mámě maraton v práci, aby vše finančně zvládla sama.

V nemocnici se u mě samozřejmě střídali, aby maminka nebyla smutná, že se mnou není a bylo i období, kdy máma třeba 3 týdny jezdila jen nemocnice na noc a práce a nebyla vůbec doma se ségrama, které jsou už velké, ale i tak to pro ně bylo hodně složité.

V nemocnici jsem byl o prázdninách, přes Vánoce i na Velikonoce, ale to k tomu všemu patří a já jsem velký bojovník a vím, že já Spiderman celou tu léčbu bojuju s Venomem a že ho porazím, a to se mi nyní daří....

28. 4. 2026 jsem po skoro 11 měsících dostal super zprávu, kdy konečně dopadly dobře odběry krve a jsem tedy od toho dne v udržovací léčbě a konečně se mi ta věčná izolace trochu rozvolnila.

Budu mít stále spousty léků, ale už bude lépe, hlavní je, že mi také vytáhli CIK neboli centrál, kterým probíhaly všechny chemoterapie, odběry, transfuze a nemuseli mě tím pádem skoro vůbec píchat do žíly, což bylo super, ale konečně se budu moci po roce vykoupat ve vaně a později třeba i zablbnout v bazénu.

V dalším roce udržovací léčby mě čeká ještě šest uspání a lumbálních punkcí, ale to už je to nejmenší oproti tomu, co jsem musel zvládnout doteď.

Tento přechod do „udržovačky" jsme krásně oslavili se setřičkama i doktory a s našema holkama z Šance, které nás celý rok zásobovaly balónkama a byly tady vždy, když jsme potřebovaly pomoct nebo poradit.

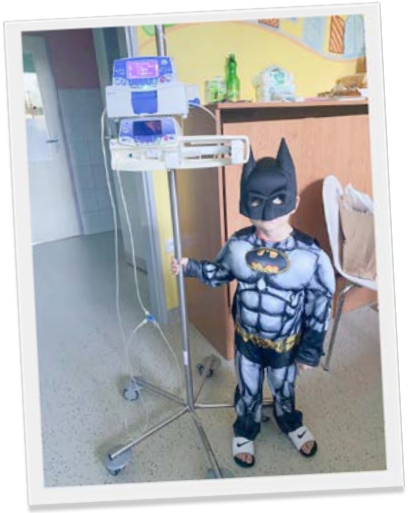
Teď už vše vypadá růžověji a vracím se do „normálního" života s kamarády, do školky, na výlety a třeba i na dovolenou.

Budu šťastný až mi odzvoní konec léčby (snad červen 2027) a budu zdravý kluk, ale vždy budu mít v srdci všechny z oddělení 21 B, z Šance, zdravotní klauny, Rákosníčka a všechny, kdo na toto oddělení chodí, pomáhají a dělají radost všem dětem, kteří bojují ať už s Venomem nebo jiným záporákem nebo prostě jen leukémií nebo jinou onkologickou nemocí, protože za tu dobu léčby se stali opravdovou rodinou a přáteli, a nejen na chvíle v nemoci, ale už napořád.

Váš Matyášek

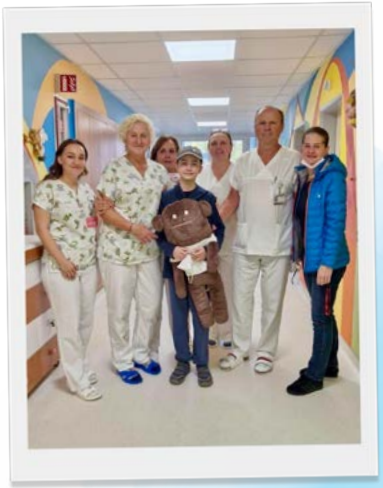

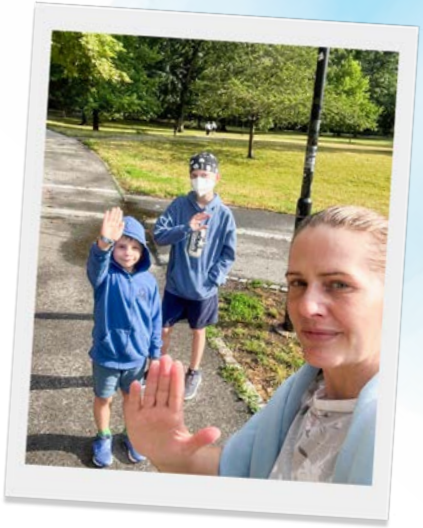
Příběh Ondry... a nás ostatních

Někteří už mě znáte... Jmenuji se Tereza a jsem Ondrova máma. Ondrovi je 12 let, kolik je mně spíš vědět nechcete, a Ondrovu tátovi Petrovi je...no, to už vůbec!

No, pojďme skoro od začátku...a trochu sebestředně... Rok 1990 byl pro mě rok velkých změn, 1. září je mým úplně prvním školním dnem. Všechno nové! Spolužáci, paní učitelka...a taky paní družinářka (tehdy ne paní vychovatelka). Vlídná, ale současně z ní vyzařovala přirozená autorita (z té měla respekt i já!). Spolužáky si už dnes pamatuji jen některé, většina z nich se mi ze života vytratila spolu s mým přestupem na jinou školu. Ale s jednou okatou děvčicou s trochu zvláštním jménem se nám ty životní cesty i dál tak nějak zvláštně křižovaly. Po letech jsme se potkaly na stejném gymplu, pak jsme se propojily „přes sport"... Pak ona začala občas prodávat kytky, já je kupovala... A teď tak přemýšlím, že jsem dostala zadání na příspěvek do ročenky, nikoliv na generační román. Tak možná něco přeskočím...

...a tak jsme „náš" rok 2026 přivítali s našimi nejbližšími na sněhu, v srdci Rychleb, na místě, které je nám druhým domovem. A jako každý rok, jen co jsme nový rok přivítali, tak už byl konec ledna a dny dál běžely! Ani jsme se nenadáli a schovávali jsme lyže (pravda, letos na můj vkus trochu brzy) a vytahovali kolobky a kola... Ondra se svou taneční partnerkou Elenkou absolvovali několik krásných tanečních soutěží, z nichž se jim dařilo vracet s medailemi na krku! Soutěžní sezónu zakončili poslední soutěží 6. června s tím, že mají krásně „našlápnuto" na podzimní boje o vyšší výkonnostní třídu. Už zbývalo jen vydržet posledních pár „ostrých" dnů ve škole a pak už jen příjemné okamžiky konce školního roku a rovnýma nohama skočit do prázdnin. To byl náš plán. A mezi tím vším ostatním přišlo pozvání k návštěvě pediatričky kluků. Běžná záležitost. Tomášek, Ondrův mladší brácha, měl 7letou prohlídku. Kluci mají paní doktorku i sestřičku moc rádi, takže po váhání s námi nakonec vyrazil i Ondra (motivací byla taktéž vidina nějakého toho „ááách" nad záběry z tancování). Návštěva to byla veselá. Tomík prospívá, povykládali jsme, jak se máme. A mezi tím vším paní doktorka zkonstatovala, jak je Ondra zase bledý. Příslovce „zase" je dost podstatné, jelikož byl bledý opravdu odmala. „Bude léto, však se zase opálí." byla moje první reakce. „Není unavený?" „Ne." „Nemívá teploty?" „Ne." „Nebývá vyčerpaný?" „Ne. Trénuje, má zápřah na soutěžích a je v pohodě." „Nemá modřiny?" „Ne." A pak to celé paní doktorka uzavřela větou, kterou po tom, co následovalo už asi nikdy ze vzpomínek nevymažu: „Ale dnes mi přijde bledý trochu jinak, tak asi radši uděláme

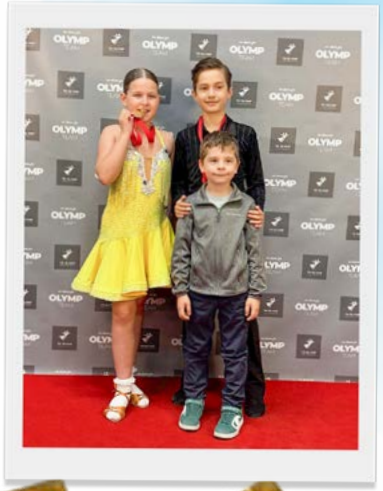

nějaké náběry." Jedna neskutečně racionální a duchapřítomná reakce v celé řadě náhod...

A tak jsme se ráno 17. června vypravili na odběry krve. Naprosto bez obav, nebylo z čeho je mít. Ondra neměl žádné další potíže. Pokud jde vlastně bledost označit za potíž. Když se po odběru Ondrovi trochu zatočila hlava, ani nás nenapadlo, že ještě před obědem se s námi zatočí celý svět. Trochu odbočím – v průběhu Ondrovy léčby jsem zaznamenala jednu věc – ať se bavíte s kterýmkoliv z rodičů malých nebo větších pacientů, jedno datum ze sebe vysypou stejně automaticky jako den narozenin – den, kdy přišli na 21B... A je pak vlastně velké štěstí, vysypat takový den jen jeden...to znamená, že nemoc se nevrátila. My jsme se našeho 17. června po avízu z laboratoře takřka z hodiny na hodinu na 21B ocitli také. Předběžná diagnóza - leukémie. Člověka to slovo odrovná. Je zvláštní, kolik děsu, strachu a černa před očima dokáže vyvolat 8 písmen. A mě v daný okamžik odrovnalo. A přitom člověk ví, že teď MUSÍ, protože tady nejde o něj, teď je majákem pro své dítě. A v ten okamžik se moje životní cesta zase protla s životní cestou té okaté děvčice. Já jsem tehdy měla pocit jako kdyby se mnou někdo mrštil vší silou o zeď. A v ten okamžik mě ta okatá děvčica dokázala třemi větami pomyslně zvednout, postavit na nohy a dát mi naději, že to přece zvládneme. Hertičko...díky.

A pak už jsme svištěli z kopce. Okamžitá hospitalizace, odběr kostní dřeně a další vyšetření za účelem stanovení přesné diagnózy (rozumějte podtypu leukémie), zavedení centrálního katetru... A po definitivním potvrzení diagnózy akutní myeloidní leukémie v podstatě okamžité zahájení léčby, tedy chemoterapie. Tady musím podotknout, že opravdu smekám před nastavenými standardy a byť jsem dlouhodobě přesvědčena o výjimečnosti našeho zdravotnictví, úrovní i dostupností, tak tady se mé přesvědčení opět významně prohloubilo. Ondra zahájil chemoterapii 19. června, tedy jen dva dny po prvním záchytu přítomnosti leukemických buněk v krvi. První fáze léčby nebyla rozhodně jednoduchá jak po fyzické i psychické stránce. A nebyla ničím, co by mělo dítě podstupovat. Naštěstí komplikace se podařilo doléčit a nám se trochu ulevilo.

Na podkladě genetického vyšetření leukemických buněk přišla po pár dnech od prvotní diagnózy další zpráva, kterou člověk nechce tak úplně slyšet. Ondra má natolik specifickou a vzácnou genetickou mutaci leukemických buněk (mimochodem jackpot ve Sportce pořád nic), že k jeho trvalému vyléčení je nezbytná transplantace kostní dřeně. Prvotní šok jsme co nejdříve přetavili do naděje v celosvětový přesah registru dárců a naději, že pro Ondru se dárce přece najde! Ondra mezitím začal podstupovat další bloky chemoterapie, kterou snáší natolik dobře, že může být v ambulantním režimu. A k jeho velké radosti (ha ha) může i pravidelně chodit do školy. Nikoliv tedy do té kmenové, ale do školy při FN, jenž má zřízenou třídu pří-

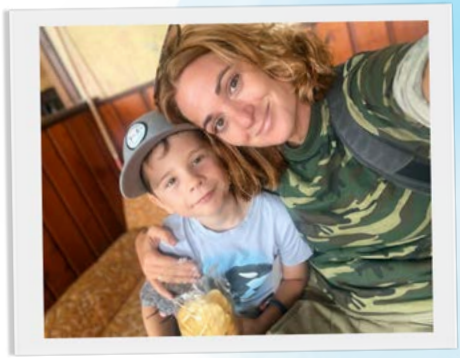

mo na oddělení. Je skvělé, že děti se mohou pořád vzdělávat ve školském režimu a současně se v rámci výuky potkávají a nejsou tak izolované. A k nám mezitím doputovala na konci září skvělá zpráva! Registru se podařilo najít pro Ondru dárce krvetvorných buněk! A my díky tomuto dárci naděje a kousku sebe sama můžeme pokračovat v cestě k Ondrově uzdravení. Krok po kroku, den po dni.

Během dosavadní léčby jsme se stali součástí oddělení 21B dětské kliniky FNOL. Vždy, když jsem kolem tohoto oddělení dřív procházela, tak ve mně vyvolávalo zvláštní respekt a pokoru. A teď jsme „tam". V prvotních chvílích nepředstavitelná představa všeho, co na tomto místě Ondra bude muset podstoupit. Když tyto řádky píšu, tak Ondra končí 4. měsíc léčby a mohu říct, že je to skvělé místo! Pokud se dětská klinika označuje za svět ve světě, tak toto oddělení s jeho korunovaným králem, MUDr. Zbyňkem Novákem, je uvnitř toho světa ve světě ještě jeden další svět... Zapomeňte na všechny předchozí nemocniční zážitky, byť by byly sebeúžasnější. Tady se ocitnete na místě, které to překoná. Na místě, kde se snoubí špičková odbornost s nikdy nekončícím profesním nasazením a s neskutečnou lidskou empatií, laskavostí a porozuměním. Na místě, kde všichni dělají 24/7 vše nejen pro to, aby děti byly zdravé, ale aby byly v každém okamžiku i šťastné a spokojené. A spolu s dětmi i jejich nebližší. A u toho všeho je často spousta smíchu. Opravdu. To takhle jdete s chlapcem na dvě injekce a je u toho taková zábava, že jsme se smíchy Ondra, já i sestřičky málem poč... A díky tomu všemu vždy vcházíme na toto oddělení nejen s důvěrou, ale i vnitřním klidem, protože nám je tady vlastně vždy strašně hezky. A za to obrovské díky Vám VŠEM na 21B i všem ostatním, kteří se na péči o děti podílí! Nejen za to, CO děláte, ale také za to, JAK to děláte!

Noooo, a pozor...pak jsou tu holky „z galérky"! Prostě holky ze Šance! Pod vedením vlídné paní družinářky, teda vlastně paní ředitelky. Pro mě je neuvěřitelné, co všechno dokážou vymyslet a zrealizovat na podporu dětí a rodin! Já jsem byla třeba už spoustu let fascinovaná obrázky z jejich „tábora". A letos dostal nominaci i Ondrův mladší brácha Tom! Když člověk vidí fotky a videa, tak opravdu obdivuje kreativitu všech, kdo se podílí na organizaci, přípravě i realizaci. A shrnutí našeho Tománka? „Jako dávám tomu čtyři hvězdičky z pěti. Pět dát nemůžu, protože tam byly vosy." Holky, tak prosím vás, šlo by udělat příští rok tábor už bez vos?

Tereza Capková

Cirkus Paciento 2026

Cirkus Paciento je úžasný projekt organizace Zdravotní klaun určený pro děti s dlouhodobými zdravotními potížemi, pro malé pacienty po onkologické léčbě i pro jejich sourozence. Jedná se o týdenní příměstský tábor s originální centrálou v cirkusovém šapitó v parku za Dětskou klinikou Fakultní nemocnice Olomouc. Celodenní podporu malých i velkých cirkusáků i catering z jídelny Fakultní nemocnice Olomouc zajišťuje Šance.

V průběhu týdne se děti učí nejrůznějším cirkusovým dovednostem, posouvají své fyzické limity a neustálým smíchem poctivě trénují břišní svaly. Na konci týdne pak své umění s hrdostí předvedou rodinám i veřejnosti na slavnostním závěrečném vystoupení.

A jaký byl letošní ročník? Jedním slovem: HIASKANČ!

I v roce 2026 se tradičně sešla báječná parta dětí z Dětské kliniky a zkušených profíků z řad Zdravotních klaunů – jmenovitě Zuzka, Vendy, Óňa a Arman. Protože Arman pochází z Arménie, dozvěděly se děti i dospělí spoustu fascinujících zajímavostí z jeho rodné země. A kdybyste se kohokoliv z této party zeptali, jaký byl letošní Cirkus Paciento, všichni vám jednoduše a jednohlasně odpoví: „HIASKANČ!" (v arménštině psáno հիասքանչ) – tedy NÁDHERNÝ, ÚŽASNÝ A FASCINUJÍCÍ! Tak zase v roce 2027!

Míša, Zuzka, Vendy, Óňa a Arman

Úsměv ve škole?! A dokonce v nemocnici?!

Na konci školního roku jsem dostala od žáků z hemato-onkologického oddělení neobvyklé poděkování. Za vše, co jsem je naučila... Za podporu... Ale oni mi děkovali za můj úsměv!? Úsměv samozřejmě neznamená, že se ve škole nemá brát výuka vážně, ale ukazuje, že respekt a disciplína se dají budovat i skrze laskavost a pozitivní motivaci.

Kdy se nejlépe učíme? Když se nebojíme udělat chybu. Když nemáme strach ze selhání. Když jsme v bezpečném a pozitivním prostředí. Úsměv tedy do školy BEZPOCHYBY a KAŽDOPÁDNĚ patří!

Mgr. Jitka Šindelářová,, učitelka ZŠ a MŠ při FN Olomouc

Zprávičky z Dětské kliniky

Vlásky z lásky

Naše úžasňačka Nikča slaví! Vytáhli jí centrál, a symbolicky tak ukončila nemocniční část své léčby. Je to jen malý kousek hadičky, ale obrovský krok zpátky k obyčejnému životu. A k tomu patří ještě jeden krásný příběh. Příběh kamarádství z našeho rekondičního pobytu. Když se Nikče nemoc znovu vrátila, její kámoška Adélka, kterou poznala na svém prvním táboře Šance, neváhala a rozhodla se nechat si narůst svoje vlasy a darovat je právě pro ni. Niki se mezitím rozhodla, že paruku potřebovat nebude. Svůj krátký sestřih nosí hrdě a s úsměvem (a mimochodem, sluší jí neskutečně). A tak Adélka stála před rozhodnutím, co s vlásky, které tak dlouho nechávala růst. Nebylo lehké se s nimi rozloučit, ale odvaha a dobré srdce nakonec zvítězily. Daruje je někomu jinému, komu udělají radost!

Dětská klinika zářila zlatě!

Hravě pojaté nasvícení budovy Dětské kliniky FN Olomouc a jejího okolí proměnilo zasněžený pavilon ve zlaté tóny, které jsou mezinárodním symbolem dětské onkologie a vyjadřují sílu, odvahu a naději dětí bojujících s rakovinou. Takto jsme si letos připomněli Den dětské onkologie a oblékli naši kliniku do zlaté. Děkujeme Kamilovi Zajíčkovi, VZÁŘÍ, Fakultní nemocnici Olomouc za důvěru při realizaci a velké díky patří také týmu světelných techniků rodiny Fojtík a spol.

Kubík je doma!

Kubík se po dlouhých devíti měsících strávených v Bostonu vrátil domů. Na začátku dubna podstoupil nadějnou léčbu v bostonské nemocnici, a to díky sbírce, kterou podpořili lidé z celé republiky. Kubův bráška Karel s námi ještě před odletem do Ameriky prožil týdenní workshop Cirkus Paciento a my máme radost za každou malou pomoc, kterou můžeme rodině Kubíka poskytnout.

"Někdy v životě přijde moment, na který vás nic nepřipraví. Moment, kdy stojíte vedle postele svého dítěte a uvědomíte si, že to nejcennější, co máte, musíte svěřit do rukou lidí, které vůbec neznáte. A ještě k tomu lidí, kteří mluví úplně jiným jazykem. Najednou musíte věřit slovům, kterým nerozumíte. Výrazům v jejich tvářích. Intonaci hlasu. Musíte věřit tomu, že oni vědí, co dělají i když vaše srdce křičí strachem. Je to stres, který se těžko vysvětluje. Je to tlak na duši, který neodchází ani v noci. Nejde vypnout. A hlavně si nejde vybrat jinak. Musíte jen doufat, že jste na tom správném místě a s těmi správnými lidmi."

Lucka Kouřílková, maminka Kubíka

Srdce za Vilču i ostatní naše milované, kteří už nejsou mezi námi, bylo tradičně vyneseno na vrchol Kralického Sněžníku. Děkujeme všem, kdo se zúčastnili letošního vzpomínkového výšlapu.

Ondra se zapsal a zachránil život.
Buď jako Ondra, zapiš se do registru dárců kostní dřeně

Jeden super borec jménem Ondra, kterého jsme před pár lety zapsali do registru dárců kostní dřeně – ještě jako maturanta Církevního gymnázia Německého řádu v Olomouci, byl nedávno vybrán k darování kostní dřeně. A přesně tyto momenty nám připomínají, proč má naše práce smysl a dodávají nám obrovskou energii pokračovat dál v náborových aktivitách.

PŘED

PO

Pohoda na zákrokovém sálku, Ferrari mezi postýlkami a ryby

Někdy pomáhají velké věci, jindy stačí maličkosti. Díky sbírce Vánoční hvězda můžeme naši Dětskou kliniku neustále vylepšovat a zpříjemňovat pobyt malým pacientům.

Na Jednotku intenzivní a resuscitační péče jsme nedávno pořídili doslova Ferrari mezi postýlkami! Nová dětská postýlka v hodnotě 110 339 Kč přináší nejen větší pohodlí a bezpečí, ale usnadňuje i práci našim sestřičkám a lékařům. Díky elektrickému polohování, teleskopickým postranicím a chytré konstrukci umožňuje snadnou manipulaci i rychlý přístup k dětem, které potřebují tu největší péči.

A protože víme, že v nemocnici záleží nejen na špičkovém vybavení, ale také na psychické pohodě dětí, pořídili jsme díky Vánoční hvězdě i sluchátka v několika velikostech.

Představte si pravidelný převaz centrálního žilního katetru. Laskavé sestřičky, vtipný lékař a k tomu oblíbená pohádka přímo do sluchátek. I tak může vypadat péče na zákrokovém sálku! Díky skvělému nápadu našich lékařů a podpoře sbírky jsme mohli sluchátka rychle pořídit a dětem tak zpříjemnit chvíle, které pro ně nemusí být vždy jednoduché.

Nově máme na klinice i 3 výdejníky vody. Pro pacienty, personál i návštěvy. A pozor, umí i bublinky. Tedy aby bylo jasno - sodu, ne prosecco :D. A na závěr ještě jedna novinka. Máme ryby! Konkrétně v čekárně naší hemato-onkologické ambulance. Děkujeme panu Pospíšilovi za tento skvělý nápad a realizaci tohoto krásného akvária.

Náš pan doktor Zbyněk vysvětluje „Co je to ta BÍLÁ KRVINKA“?

Víš, to je taková holka pro všechno, která navaří, uklidí, o všechno se postará a všechno i "sežere"...

No a když náhodou narazí na nějakou nemocnou zlobivou buňku, snaží se ji uklidit rychle pryč. Víš, tyto neposlušné buňky už bohužel nejdou převychovat, jsou to potvory a už takové budou pořád. Jenom se budou množit a dělat si co chtějí, a protože na tyto zloduchy nemáme vězení, musíme je prostě zničit a nechat tam jenom ty hodné. Takže jdeme si teď vzít ty nejlepší zbraně – tyto léky a vyrážíme do boje!

Dáša má narozeniny, my máme přání jediný!

V červenci oslavila krásné jubileum výjimečná paní doktorka, bývalá přednostka Dětské kliniky FNOL a jedna ze zakladatelek naší Šance – Dagmar Pospíšilová, která už před 35 lety pomáhala měnit životy nemocných dětí a jejich rodin. Profesorka Pospíšilová je mezinárodně známou a respektovanou odbornicí v problematice neonkologických krevních onemocnění. Koncem devadesátých let založila registr pacientů s DBA v ČR. Jednalo se o jeden z prvních registrů tohoto onemocnění ve světě. Za celoživotní práci, péči a nasazení jí patří obrovské poděkování.

ŠANCE OLOMOUC, o. p. s.

Dětská klinika FN, Nová Ulice 85, 779 00 Olomouc
www.sanceolomouc.cz
č. ú. 53839811/0100
IČ: 70039704

Herta Mihálová – ředitelka
777 328 099, e-mail: herta.mihalova@sanceolomouc.cz

Mgr. Michaela Hradilová – koordinátorka projektů pro pacienty
775 924 348, e-mail: michaela.hradilova@sanceolomouc.cz

Mgr. Herta Šůstková – marketing a komunikace s veřejností
732 244 153, e-mail: herta.sustkova@sanceolomouc.cz

Mgr. Světlana Kašubová – předsedkyně správní rady, vrchní sestra Dětské kliniky
e-mail: svetlana.kasubova@fnol.cz

Eva Hůlková – členka správní rady, staniční sestra oddělení
e-mail: hulisa@seznam.cz

Blanka Revayová – členka správní rady
e-mail: b.revayova@seznam.cz

Bc. Hana Dědochová – členka dozorčí rady
e-mail: haded@seznam.cz

Ing. Lenka Nevřivá – členka dozorčí rady
e-mail: nevriva.lenka@email.cz

Lenka Prokešová – předsedkyně dozorčí rady
e-mail: lenkaprokes@centrum.cz

Galerie: Ing. Michaela Melzrová Janková, Štěpánka Špajsová, Mgr. Zuzana Ryjáčková

CHCI PŘISPĚT

KB

QR Platba

Pauser

instagram.com/pausrr
pauser.shop

Vánoční hvězda 2025 v číslech

17.500 km / **309** jízd

přes **820** dobrovolníků

92 669 ks hvězd

5.153.182 Kč

Děkujeme všem dobrovolníkům
a podporovatelům akce Vánoční hvězda.
Jmenný seznam najdete na
www.vanocnihvezda.cz

Hlavní partneři

FAKULTNÍ NEMOCNICE OLOMOUC

AUTO A1
Auta na dobré adrese...

FLORCENTER spol. s r.o.

motomorava

